

си Белаура, той напада Андроника, съ когото на прѣдния день сключва миръ, даже нѣщо като съюзъ. Между Александровитѣ войски е имало и татарски наѣмници¹⁾. Тѣ дѣйствували въ отдѣлна орда и въ атакитѣ си срѣщу византийцитѣ свирѣли съ тржби, по дивия звукъ на които Андроникъ ги различавалъ отъ бѣлгаритѣ. Съюзътъ ще е билъ подписанъ въ Айтосъ, дѣто ще сж се срѣщнали двата властелина, защото когато на 18-ий юли бѣлгаритѣ ударили върху византийцитѣ, послѣднитѣ потеглятъ да се спасятъ въ стѣнитѣ на Русокастро. Гражданитѣ на тая крѣпостъ, като бѣлгари, освѣнъ че не ги пустнали прѣзъ вратитѣ, но завързватъ съ тѣхъ сражение. Разбити и тукъ, византийцитѣ рѣшили да прибѣгнатъ тайно прѣзъ настѣпалата нощъ въ други по-приятелски тѣмъ градъ. Анхияло, за който Андроникъ убѣждавалъ Александра че билъ грѣцки, се обявява срѣщу византийцитѣ. Тия интересни данни, за които Кантакузинъ не случайно прѣмълчава или прѣиначава, говорятъ, че дори приморскитѣ градове край Бургашкия заливъ сж били съ болшинство бѣлгарско население. Това се види още и отъ факта, че месемврийцитѣ, когато се научили, че Александъръ побѣдилъ Андроника, избиватъ оставения тамъ византийски гарнизонъ и изхвърлятъ тѣлата имъ вѣнъ отъ стѣнитѣ на града²⁾ (очевидно въ морето, защото цѣлиятъ градъ образува едно скалистое островче, съединено съ брѣга чрѣзъ тѣсенъ провлакъ).

Тоя голѣмъ ударъ за Андроника се заглажда съ новъ миръ между него и Александра, скрѣпенъ съ годежа на Александровия синъ Михаилъ Асѣнъ за дѣщерята на Андроника Марія³⁾. Важното за насъ е, че тѣй повторениятъ миръ и съюзъ между бѣлгари и византийци се свършва въ полза на първитѣ, като побѣдители. Византийцитѣ, които врѣменно завзематъ Ямболъ, изпразватъ го за винаги и съ

¹⁾ Одрини погрѣшно ги смѣсва съ власитѣ. р. 469.

²⁾ Niceph. Gregoras I, 487—8; сжщата участъ трѣба да е изпиталъ и протостаторътъ Синодинъ, пратенъ отъ Андроникъ да увѣщава месемврийцитѣ да се присѣдинятъ къмъ византийцитѣ.

³⁾ Бѣлгарскиятъ пратеникъ е билъ споменаваниятъ прѣди Иванъ (Ἰβάνης), (Бѣлгарската форма Иоанъ за Александра и Шишмана е била само писменна и въ това отношение библейска и грѣцка. Народътъ е произнасялъ Иванъ, както въ името Иванко, убиеца на първия Асѣнъ, тѣй и въ това на Калоянъ — Иваница.